

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Β' — τόμ. 10^{ος} Ἐν Ἀθήναις, 13 καὶ 20 Σεπτεμβρίου 1903 Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 37

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΛΟΥΤΙΝΟΥ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

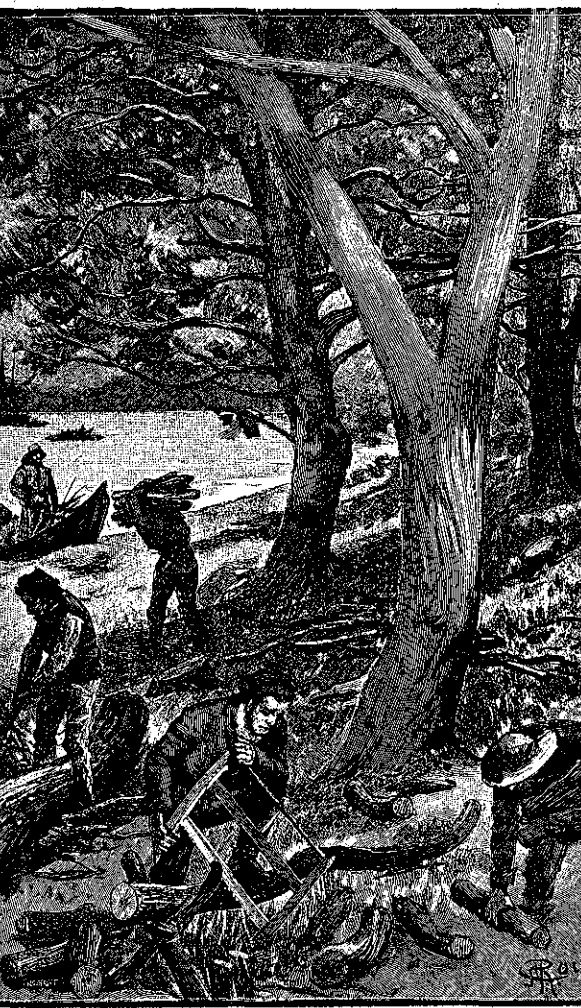
ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΓΚΟΥΒΕΡ

Ἡ νῆσος Βαγκουβερ ἔχει μῆκος 500 χιλιομέτρων καὶ πλάτος 130, κίττοι παρὰ τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, μεταξύ του 48ου καὶ του 51ου παραλλήλου, καὶ ἀποτελεῖ μέρος τῆς Ἀγγλικῆς Κολομβίας, ἢ ὅποια πρὸς ἀνατολὰς συνορεύει μετὸν Καναδῶν.

Πρὸ ἐκτὸν περίπου ἐτῶν, ἡ Ἐταιρεία τοῦ Κόλπου τοῦ Οὐδ-σωνος εἶχεν ἰδρύσῃ ἕνα ἐμπορικὸν σταθμὸν ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς ἄκρας τῆς νήσου, παρὰ τὸν παλαιὸν λιμὲνα τῆς Καρδόςης. Ἡ ἰδρυσις τοῦ σταθμοῦ ἐκείνου ἐσήμαινεν ὅτι ἡ νῆσος ἐγένετο ἀγγλικὴν ἐξοχός. Ἐν τούτοις, κατὰ τὸ 1789, οἱ Ἰσπανοὶ τὴν κατέλαβον. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἐπεστράφη εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ συνθήκης συνομο-λογηθείσης μεταξύ του Ἰσπανοῦ ἀξιωματικοῦ Κουνάδρα καὶ του Ἀγγλοῦ ἀξιωματικοῦ Βαγκουβερ, μετὰ του ἐποίου τὸ ὄνομα σημαίνει τὴν νῆσον ἢ σύγγρονος χαρτογραφία.

Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος συνοικισμὸς τῶν Ἀγγλων δὲν ἄργησε νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ γίνῃ πόλις, ὅταν ἀνεκαλύφθησαν φλέβες χρυσοφόροι εἰς τὸ λεκανοπέδιον τοῦ ἐκεῖ πλησίον ρέοντος ποταμοῦ Φράξερ. Οὕτως ἐσηματίσθη τὸ ἄστυ τῆς Βικτωρίας, ἡ ἐπίσημος πρωτεύουσα τῆς Ἀγγλικῆς Κολομβίας. Κατόπιν ἰδρύθησαν καὶ ἄλλαι πόλεις, ὡς ἡ Ναναίμο, ἀπέχουσα 24 λεύγας ἀπὸ τῆς Βικτωρίας, καὶ τὸ μικρὸν ἐπίκειον Σάν Ζουάν, τὸ ὅποιον ἀνοίγεται εἰς τὴν νοτιὰν ἄκρην.

Τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν συμβαίνει ὅσα διηγοῦμεθα, ἡ Βικτωρία δὲν εἶχε τὴν σημερινὴν τῆς ἀνάπτυξιν δὲν ὑπῆρχεν ἄλλως τε τότε ὁ σιδηρόδρομος ὅστις συνδέει τὴν πρωτεύουσάν μετὴν Ναναίμο. Ἐν τούτοις ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ θὰ εὕρισκεν ἐκεῖ πᾶσαν εὐκολίαν διὰ τὰς συναλλαγὰς του, ὡς καὶ ὅλα τὰ ἐφόδια διὰ τὴν νέαν φαλοινθηρικὴν ἐκστράτειάν του. Δι' αὐτὰ ὅλα καμμίαν ἀμφιβολία δὲν ἐπέτρεπετο.

«Ἐποψίν τοιούτων καὶ ἐπιβόσκον ἐκεῖ οἱ ναῦται δοῦν ὀλίγα δένδρα.» (Σελ. 291, στήλ. γ')

Λίαν πρῶτὸ ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» ἀνέσπασε τὴν ἀγκυραν καὶ βοηθούμενος ὀπίσω τὰ πολλὰ νερὰ τῆς πλημμυρῆος κατέπλευσε τὸν στενὸν πόρον τοῦ ὄρμου τῆς Μαργαρίτας καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸ πέλαγος.

Εὐνοϊκοὶ ἀνατολικὶ ἄνεμοι τῷ ἐπέτρεψαν νὰ παραπλέῃ τὴν ξηρὰν, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μιλίων ἀπὸ τὴν μακρὰν χερσόνησον τῆς Καλιφορνίας.

Ὁ κ. Μπουρκάρ δὲν εἶχεν τοποθετήσῃ ὀπτηρὰς ἐπάνω εἰς τοὺς ἰστούς, διότι δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ κυνηγήσῃ φαλαίνας. Ἐπρεπε νὰ φθῶσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον εἰς Βαγκουβερ, πρὶν ἐκπέσουν αἱ ὑψηλαὶ τιμαὶ τοῦ ἐλαίου τῆς φαλαίνας.

Ἀλλως τε μόνον δύο ἢ τρεῖς φαλαίαι ἐβράνησαν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, τῶν ὁποίων ἡ καταδίωξις θὰ ἦτο δύσκολος μεθ' ὅλα τὰς προσπάθιας τῶν κωμωτῶν. Τὸ πλήρωμα λοιπὸν τοῦ «Ἁγίου Ἐνώχ» ἠύχθη εἰς αὐτὰς καλὴν ἀντάμωσιν εἰς τὴν Ὀχοτσικὴν θάλασσαν.

Πλαγιόδρομῶν μετὰ δυαντὸν ἄνεμον, ἐπέτασεν οὕτω ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» ἐμπροσθεν τῆς πόλεως Σάν-Διέγου, καὶ βραδύτερον ἐναντι τῆς μεγάλης πόλεως τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἐν τούτοις ὁ ἄνεμος ἤρχισε νὰ γίνε-ται ἀσθενέστερος, μετέπειθε πρὸς νότον, καὶ τέλος ἐπνευσεν ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος. Πλατ-τώτῃ λοιπὸν αἰσθητῶς ἡ ταχύτης τοῦ πλοίου, τὸ ὅποιον ἕως τῶρα ἔκαμνε 80 ἕως 100 μίλια τὸ ἡμερονύκτιον. Ἀλ-

τῶν Σπεσοῶν καὶ Τζιριτζάντζουλιαν — ἡ Μεσημβρινὴ Ἀκτὴ μετὰ τὴν Πάλλουσαν Καρδιά, Ριγολέττον καὶ Σερπαντέν — ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος μετὰ τὸν Ἀπροποπομίτην. Ἀλκωνίδα, Φάουστ, Περωμένον καὶ Κλεόβουλον τὸν Αἰνδιον — ἡ Δάμια μετὰ τὸ Ταπεινὸν Γασεμί, Τρελλὸ Ναντάκι καὶ Ἀρθοδόξην Μαργαρίτῶν — ἡ Παιδικὴ Χαρὰ μετὰ τὴν Μαργαρίταν τοῦ Φάουστ, Ἀργὸ Περιστεράκι, Θερινὴν Βροχίην, Κυματίζουσαν Θαλασσαν καὶ Τζιριτζάντζουλιαν — ὁ Κρόταλος μετὰ τὴν Ἀύραν τοῦ Πηλίου — τὸ Ἐρυθρὸν Ρόδον μετὰ τὴν Θερινὴν Βροχίην, Λάτριδα τοῦ Ὁραίου, Μῆ μου Ἀπτεῦν καὶ Βλαχοπούλιαν — ἡ Λάτρις τῶν Ἀστέρων μετὰ τὴν Κελαρύουσαν Κρήνην, Δούκιον τῶν Σαλώων, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου καὶ Σερπαντέν — ἡ Σεληνοφάντιστος Νδὲ μετὰ τὴν Τοιγγαρέλλαν, Ἀταβύριον Ρόδον, Ζαππίδα καὶ Σάιθαν-Τίταν — ὁ Ριγολέττος μετὰ τὸν Ἀόρδον Κίτσοεν — ὁ Ὀλυμπος μετὰ τὸν Τζῶν Μπουλλ, Δουκὸν Κρίνον, Νύμφην τοῦ Σηκουάνα, Ἀγωνίωσαν Ψυγὴν καὶ Ἐνθουμὸν — ἡ Ἀγωνίωσα Ψυγὴ μετὰ τὴν Χαϊδεμένην Βασιλοπούλιαν, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου, Πλοῖον τοῦ Δουράβεως, Κίτρινην Μάσκην καὶ Σμουριούτῃ — ἡ Ἀνέλιτιστος Χαρὰ μετὰ τὴν Λάτριδα τῶν Ἀστέρων καὶ Ἀηδόνα τῆς Λέσθου — ἡ Χαϊδεμένη Βασιλοπούλιαν μετὰ τὸν Ἰσπότην τοῦ Μεσαιῶρος, Ἀγωνίωσαν Ψυγὴν, Μυροίτην, Κένταυρον καὶ Ἐνσαρκον Ἀγαλία.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φίλιον στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς ὄλους ὅσοι τὴ εὐχθήσαν μετὰ τὸ Νέον Γραφεῖον, πρὸς δις ὅσοι ἤλθον εὐθὺς καὶ τὴν ἐπεσκέψθησαν — διὰ νὰ ἰδοῦν αὐτὰ κατὰ τὸ πᾶν, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Μικροῦ Ἀθηναίου, — καὶ πρὸς ὄλους ὅσοι τῆς ἐγράψαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Εἰς τὰς ἐπιστολάς των θα-παντήσῃ προσεχῶς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὄλους δεκατὰ μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου
 Ὁ χάρις τῶν ἁγίων, εἰς τὸ ὅποιον δὲν νὰ γράψωσιν ὡς ἄλλοι τὸν οἶνον διαγραφόμενον, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖον ὡς εἰς φακίλλου, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

Νέος ἀγωνισμὸς τῶν Ἰσσοῶν.
 [Κατὰ τὰν ἀπόφασιν πρὸς κεραιχθῆντα, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φυλλαδιοῦ ἔρχεται ὁ νέος 81ος Δι-αγωνισμὸς τῶν Ἰσσοῶν.]

431. Λεξιγράφος.
 Τὸ πρῶτόν μου σὲ ἀπατᾷ
 Τὸ ἄλλο σὶς ἀντονομίαις θηπαντήσης
 Καὶ τ' ὄλον εἰς τὸν οὐρανόν
 Τὸ βρῆδον, ἂν δὲν ἔγῃ νέφην, νὰ ζητήσης.
 Ἐσάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνοπούλιας.

432. Συλλαβόγραφος.
 Φυτὸν εἶμαι ἐκ τῶν κοινῶν,
 Ὅπως ἔγω ἂν μάρτυς.
 Τῶς τις γίνουαι ἀκουστός,
 Δυὸ σοιχοίχῃ ἂν ἀποκλείσης.
 Ἐσάλη ὑπὸ Γερασίμου Π. Ἀλιβιζέτου.

433. Ἀναγραμματισμὸς.
 Ἄν ἀπειραχτὸν μῆρις,
 Βίμαι κίτι ποθητόν.
 Ἄν με ἀναγραμματισθῆς,
 Φώλαξ τὸν χειρουργόν.
 Ἐσάλη ὑπὸ Γ. Ἄν. Β. Οἰκονομοπούλου.

434. Μωσαϊκόν
 Ἐσμφώνησαι μίαν μέραν τίσσερες καρδίαις
 [μαζί:]
 Ἡ Γλυκεῖα, ἡ Ἀθήα, Πάλλουσα, καὶ Εὐ-
 [γενής:]
 Μὴ συνάειλον νὰ κίμου, νὰν ἂν ὄλις
 [πίο . . . καλῆ.]
 Κι' ἀπὸ ἕνα γράμμα δίδει καθεμία περσευθῆς.
 Ἐσάλη ὑπὸ τῆς Ἀθῶας Καρδίας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνεστῆ Κωνσταντινίδου 1903.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29ῃ Ἀυγούστου 1903
 Ἀγαπητῆ μου Διάπλασις,
 Ἐχε γεῖά! Μὲ τὴν καρδίαν γεμάτη ἀπὸ πόνου σου λέγω τὸν σκληρὸν αὐτὸν ἀποχαι-ρετισμόν. Ἐχε γεῖά! Τὰ ματιά μου βουρκώ-νουν αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ στεναγμοὶ ἀδέσποτα ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ στήθος μου ὡς ἂν θέλου-ν ἂν ἐλαφρύνουν τὸ βάρος, ποῦ ἔχει αὐτὴ τὴν στείγη. Τὸ χεῖρ μου τρέμει καὶ ἡ πέννα ἡ ἀμοιρὴ ποῦ πάντα βρίσκειται εἰς συγκοινωνίαν μετὰ τὴν καρδίαν μου τρέμει καὶ αὐτὴ γιὰ εἶ-ρεῖ πως χαράττει λόγια σκληρὰ καὶ πονεμένα. Γλυκεῖά μου Πατρίδα.
 Εἶχα τὴν εὐτυχίαν καὶ ἀπὸ κοντὴ νὰ ἰδῶ τὴν ὥραν σου μορφή καὶ ἐπάνω ἐπὶ τὸ ἱερὸ σου ἔδαφος νὰ αἰσθανθῶ τὸσους παλμούς ἀγά-της καὶ λατρείας.
 Ἐφίλησα τὸ ἄνθρο σου χῶμα καὶ ἐξεπλήρω-σα ἕνα πῶθον ποῦ ἔτρεπα πάντα μαζί μετὰ τὸ χρυ-σὸν μου τὰ παιδικὰ μου θύεσσα.
 Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἔχη καὶ εὐτυχεῖς στιγμὰς ἐπὶ τὸ βίον του, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ εὐτυχία ἡ πρὸ με-γάλη ἦτο ὅταν σε ἀντίκρουα, γλυκεῖά μου Ἐλ-λάς, γῆ ποῦ σ' ἔβρεξαν τὰ αἵματα καὶ τὰ δά-κρυα τῶν προγόνων μας, γῆ ποῦ γὰρ σέβανε λαχταρᾷ τὸν ὄσημος. Σὺ, Πατρίδα μου, ἔ-καμες νὰ ξυπνήσουν τὰ πλεῖον τρυφερά, τὰ πλεῖον λεπτὰ αἰσθητὰ τῆς καρδίας μου, σὺ μου ἐμπνεῖς ἄκρος καὶ μου λέγεις καὶ ἂν μου λέγεις πάντα «Ἐμπρός,» μὴν ἀπελπίζεσαι φρόντισε νὰ κόμης ὅ, τι μπορεῖς γὰρ νὰ τιμή-σης τὴν Πατρίδα σου ἐμένα. Προσπάθησε νὰ φέρῃς πάντα ὑπερήφανος τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλλη-νός ποῦ το δίδει ὁ Θεὸς ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον γὰρ τὸ πρὸ πολυτίμου ὄνομα τοῦ κόσμου. Ἐχε γεῖά μου Πατρίδα μου.
 Μαζὶ μ' ἐμένα ἐγνώρισα τὴ δεύτερη μητέ-ρά μου, τὴ λατρευτὴ Διάπλασις ποῦ με τρέ-φει μετὰ τὴν θρησκευτικὴν τροφήν ἕξ χρόνια τώρα. Χάρης σ' αὐτὴν ἐγνώρισα τοὺς πρὸ καλοῦ φίλους ποῦ ἔχω καὶ μετὰ τοὺς ὁμοίους ἡνωσα τὴ χρυσὴ μου τὴ Νεότητα καὶ ὅλη τὴ ζωή.
 Χάρης σ' αὐτὴ μὲ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ σταλάζω εἰς τὴν ἄκρην τῆς πέννας μου ὅ, τι ἐδοκίμαξαι ἡ καρδίαν μου κάθε φορὰν ποῦ ἔβλεπα ἕνα κομ-μάτι τῆς εὐμορφῆς σου, Πατρίδα μου. Ὁ βλέ-πης αἴριο ἀδελφωμένους, γεμισμένους ἀπὸ φιλο-πατρία, πιστοὺς εἰς τὸ καθῆκον τοῦς ἐφήθους τῆς σήμερος καὶ μετὰ γλυκὴ χαρὸγελοὸν ὅλ λέγεις: «Νὰ οἱ καλοὶ τῆς Διάπλασεως φίλοι.» Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρό μου, αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρο τῶν φίλων μου. αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρο κ' ἐκείνης ποῦ μας τρέφει μετὰ τὴν τροφή τοῦ πνεύματος, τῆς δευτέ-ρας μητέρας μας ποῦ τῆς στέλλω τὰ γλυκύτερα φίλια μετὰ τὴν εὐχὴ νὰ ζῇ αἰῶνα εὐτυχῆς.
 Ὅλη τὴν καρδίαν μου σὲ σὰς ἔχω ἀφιερωμένην, Ἐλλάς, γονεῖς μου καὶ Διάπλασις.
 Ἀταβύριον Ρόδου.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνεστῆ Κωνσταντινίδου 1903.

λ' εύρισκατο πλέον περί τὸ τέρας τοῦ ταξειδίου, καί τὴν πρῶτην τῆς 3 'Ιουλίου, ὁ σκοπὸς ἀνήγγειλε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀκρωτηρίου Φλάττερου, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ πορθμοῦ Ζουάν δελά Φούκα.

Ὁ διάπλους εἶχε διαρκέσῃ δεκαεξή- μēρας.

— Λοιπὸν, γέρο μου, εἶπεν ὁ ναύκλη- ρος Ὀλίβας εἰς τὸν Καβιδουλίνον, νά! ἐφθάσαμε κι' ὅλας εἰς τὸ λιμάνι... καὶ ὅμως ἐσὺ ὄλο καὶ γρονιάσεις...

— Ἐγώ;... ἀπήντησεν ὁ βαρελάς καὶ ὑψώσε τοὺς ὤμους του.

— Ναι... ἐσὺ!

— Ἐγὼ δὲν λέγω τίποτα...

— Δὲν λές... μά εἶνε σὴν νά λές!

— Ἀλήθεια;...

— Βεβαιότατα... διότι βράζεις μέσα στὸ στήθος σου... γρονιάσεις ἀπὸ μέσα...

— Καὶ θά γρονιάσω καὶ ἀπ' ἐξω, ὅ- ταν μ' ἀρίστη! ἀπήντησεν ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνος.

Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ὑγειονομι- κῶν καὶ τελωνικῶν διατυπώσεων, ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» ἐπῆγε καὶ εἰσεσε δί- πλα εἰς μίαν πλωτὴν ἀποβάθραν, ἣ ὁ- ποία ἦτο καταλληλοτάτη διὰ τὴν ἐκ- φόρτωσιν τῶν βαρελίων του. Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ὑπελόγηεν ὅτι ἡ διαμονή του εἰς τὸν λιμένα ἐκείνον ἐμελλε νά διαρ- κέσῃ περὶ τὰς 15 ἡμέρας, διότι πρὸ τοῦ ἀπέπλου ἐπρεπε νά γίνουιν μερικαὶ ἐπι- σκευαί, ἀφοῦ ἀπεθιβάζοντο 1700 βαρέ- λια γεμάτα μὲ ἔλαιον. Καὶ δὲν ἦτο αὐτὸ ὀλίγη ἐργασία! Ὁ πλοίαρχος ἦτο πρὸς ἐπίμετρον ἠναγκασμένος νά προσέχη πολὺ τοὺς ἀνδρας τοῦ πληρώματός του.

Αἱ λιποταξίαι εἶνε συχναὶ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὅπου συχνάκις οἱ χρυσοθήραι καὶ οἱ ἐξερρευνηταὶ τῶν μεταλλείων τῆς νήσου καὶ τῆς ἐναντι στερεᾶς τῆς Ἀγ- γλικῆς Κολομβίας. Εἰς τὸν λιμένα τῆς Βικτωρίας, ἀκριδῶς τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, εὕρισκοντο δύο πλοῖα, τὸ ἐν γαλλικὸν καὶ τὸ ἄλλο ἀγγλικὸν, τὰ ὅποια δὲν ἠμποροῦσαν ν' ἀποπλεύσουν, διότι αἱ λιποταξίαι εἶχαν ἀραιώσῃ τὰ πληρώμα- τὰ των.

Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, ὁ κ. Μπουρ- κάρ σπανιώτατα εἶδεν ἀδείας ἐξόδου εἰς τοὺς ναύτας. Ἐπρωτίμην νά διδοί εἰς αὐτοὺς διπλὴν μερίδα τροφῆς καὶ κρα- σιοῦ καὶ νά τους κρατῇ μέσα εἰς τὸ πλοῖον, παρὰ νά τους ἀφήνῃ νά τρέχουν στὶς τα- βέρνας ἐξω, ὅπου γρήγορα θά ἐκαμαν κακὰς γνωριμίας.

Ἡ πρώτη φροντίς τοῦ κ. Μπουρκάρ, ἅμα ἐπάτησεν εἰς τὴν ξηρὰν, ἦτο πῶς νά πωλήσῃ καλλίτερον τὸ φορτίον του. Ἐσπευσε λοιπὸν νά ἐπισκεφθῇ τὸν κ. Οὐάλλισμ. Χάμπ, ἕνα ἀπὸ τοὺς σημαν- τικωτέρους ἐμπορομαστίας.

Ὁ ἰατρὸς Φιλιάλ, ἐπειδὴ δὲν εἶχε κανένα ἄρρωστον ἐντὸς τοῦ πλοίου, εὐ-

ρήκε τὴν εὐκαιρίαν νά ἐπισκεφθῇ τὴν πολιν καὶ τὰ περίχωρα.

Ἡ πόλις τῷ ἐφάνη ἐνδιεφέρουσα ἕ- πὼς ὅλαι αἱ πόλεις αἱ ὅποια τόσον γρή- γορα προσδεύουν ἐπὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ ἐδάφους καὶ ἀδικικῶς μεγαλύνουν. Κτι- σμένη κανονικῶς, μὲ δρόμους οἱ ὅποιοι ἐτέμνοντο κατ' ὄρθως γωνίας, σκιαζο- μένη ὑπὸ ὠραίων δένδρων, εἶχεν ἕνα εὐρύτατον δημόσιον κήπον, — καὶ ποία ἀμερικανικὴ πόλις δὲν εἶχε ἕνα τοῦλά- χιστον τοιοῦτον κήπον; Ἄν ἐρωτᾷτε διὰ τὸ πῶσιμον ὕδωρ, εἶχεν ἄφθονον, ἀπὸ μίον δεξαμενὴν κτισμένην εἰς ἀπό- στασιν τεσσάρων λευγῶν ἀπὸ τὴν πό- λιν καὶ τροποδοτουμένην ἀπὸ τὰς καλ- λιτέρας πηγὰς τῆς νήσου. Ὁ λιμὴν τῆς Βικτωρίας εἶνε ἀσφαλῆς καὶ κεῖται εἰς ἐπίκαιρον θέσιν, ἀκριδῶς εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἐνώσειος τῶν πορθμῶν τοῦ Ζουάν δελά Φούκα καὶ τῆς Βασιλισσῆς Καρ- λόττας, ἐπομένως εἶχε δύο εἰσοδούς, ἐ- συγνάξεται δὲ πολὺ ἀπὸ τὰ πλοῖα τὰ ἐ- χοντα ἀνάγκην ἐπισκευῆς μετὰ μακρὸν διάπλου, διότι περιεῖχε νεώρια, ναυπη- γεῖα, δεξαμενὴν καθαρικοῦ καὶ μεγά- λας ἀποθήκας ἐμπορευμάτων.

Ὁ κυβερνήτης τοῦ «Ἰρβιγκ» εἶχε δώσῃ ἀκριδῆς πληροφορίας εἰς τὸν κ. Μπουρκάρ. Αἱ τιμαὶ τοῦ ἐλαίου τῆς φα- λαίνης ἦσαν ὑψηλαί. Δύο φαλαινωθη- ρικὰ πλοῖα, τὸ ἐν ἀμερικανικὸν καὶ τὸ ἄλλο νορβηγικόν, εἶχαν ἤδη πωλήσῃ τὸ φορτίον των καὶ εἶχαν ἀναχωρήσῃ διὰ τὰ βόρεια τοῦ Εἰρηνικοῦ πρὸς νέαν ἄ- γραν, — ὅπως ἐσκόπευε νά κάμῃ ὁ «Ἅ- γιος Ἐνώχ».

Γρήγορα ὁ κ. Μπουρκάρ ἐκλείσει συμ- φωνίας μὲ τὸν ἐμπορομαστίν. Τὸ φορ- τίον τοῦ ἠγοράσθη εἰς τιμὰς τὰς ὅποι- ας ποτὲ ἔως τότε δὲν εἶχε λάθῃ, οὕτε θὰ ἐ- λάμβανεν εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς ἀγοράς. Καὶ δὲν ἔμνευε πλέον παρὰ νά ἀποθιβα- σθοῦν τὰ βαρέλια καὶ νά μεταφερθοῦν εἰς τὸν ἀγοραστήν.

Ὅταν ὁ κ. Μπουρκάρ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πλοῖον:

— Ἐρῶ, εἶπεν εἰς τὸν ὑπαρχον, ἡ δουλειὰ ἐτελείωσε, καὶ δὲν μὲς μένει παρὰ νά καλοτυχίωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας, διότι ἐκάμαμεν ὅ,τι μᾶς ἐσυμβού- λευσε ἐκεῖνος ὁ λαμπρὸς ἄνθρωπος, ὁ καπετάνιος τοῦ «Ἰρβιγκ»...

— Καὶ τὸ λάδι καὶ τὰ γένεια, πλοῖ- αρχε;

— Καὶ τὸ λάδι καὶ τὰ γένεια... εἰς μίαν ἀγγλικὴν εταιρίαν.

— Ὅστε οἱ ναῦται μας ἠμποροῦν ν' ἀρχίσουν τὴν ἐργασίαν;

— Ἀπὸ τῶρ κι' ὅλας ἂν τὰ κατα- φέρουν καὶ τελειώσουν γρήγορα τὸ ξεφόρ- τωμα, φέυγομεν τὸ πολὺ μετὰ ἕνα μῆνα, ἀφοῦ πρῶτα περάσωμεν ἀπὸ τὸ νεω- λεῖον.

Ὁ ὑπαρχος ἐδωκε τὰς δεούσας δια-

ταγὰς εἰς τὸν ναύκληρον. Μετ' ὀλίγον ἀντήχησεν ἕνας συριγγὸς καὶ τὸ πρό- σταγμα:

— Ἀπαντες εἰς τὸ κατάστρωμα!

Διὰ νά ἐκφορτωθοῦν 1700 βαρέλια, ἀπαιτεῖται δραστηρία ἐργασία τοῦλά- χιστον ὀκτῶ ἡμερῶν. Ἐτοποθετήθησαν λοιπὸν τὰ παλάγκα ἐπάνω ἀπὸ τὰ τα- μπουκία, καὶ τὸ ἦμισυ τοῦ πληρώμα- τοῦ διενεμήθη εἰς τὸ κῦτος, ἐνῶ τὸ ἄλ- λο ἦμισυ ἐργάζετο ἐπὶ τοῦ καταστρώ- ματος. Ἀλλὰ περισσώτερον ἀπὸ ὅλους ἐργάζετο ὁ Καβιδουλίνος μας. Δὲν ἄ- φινε νά ἴσασαρον βαρέλι χωρὶς νά το ἐξετάσῃ, χωρὶς νά βεβαιωθῇ ὅτι ἦτο καλὰ γεμάτο καὶ ὅτι δὲν θὰ εἶδεν ἀ- φορμὴν παραπόνου. Ἐστέκετο διαρ- κῶς κοντὰ εἰς τὴν ἀποβάθραν, μὲ τὴν ματσόλαν του εἰς τὴν δεξιὴν καὶ ἐκτυ- ποῦσε κάθε βαρέλι μὲ ἕνα ἀπότομον κτύπημα. Ὅσον διὰ τὸ ἔλαιον, κανεῖς φέδος δὲν ὑπῆρχεν ἢ ποιότητος τοῦ ἦτο ἀρίστη.

Δὲν ἐπρόκειτο ὅμως νά τελειώσῃ ἡ ἐργασία τοῦ ματρο-Καβιδουλίνοῦ μὲ τὸ τέλος τῆς ἐκφορτώσεως, ἦτις ἐξηκο- λούθησεν ἐπὶ ὀλόκληρον ἑβδομάδα. Ἐ- πρεπε ν' ἀντικατασταθοῦν τὰ πωληθέν- τα βαρέλια μὲ ἰσάριθμα ἀδεία. Εὐτυ- χῶς ὁ κ. Μπουρκάρ εὐρήκεν ἀρκετὰ διχθεῖα εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Βικτωρίας καὶ τὰ ἠγόρασε μὲ καλὴν τιμὴν. Ἀλ- λά καὶ αὐτὰ εἶχαν ἀνάγκην ἐπισκευῆς. Ἐδοῦλευε λοιπὸν ὁ Ζαχαρίας μὲ τὸ μερο- κάματο καὶ ἐγρονιάζε διαρκῶς ἀπὸ μέσα καὶ ἀπ' ἐξω ἄλλα τὰ γρονιάσματά του ἐσκεπάζοντο ἀπὸ τὰς μυριάδας τῶν σφυροκοπημάτων που κατέβασαν διπλά του ὁ ξυλοργῆς Θωμᾶς καὶ ὁ σιδηρορ- γῆς Φερδῆς.

Ὅταν ἄδεισε τὸ κῦτος τοῦ «Ἅγιου Ἐνώχ», τὸ ἐκαθάρισαν τελείως, καὶ ἐ- πεῖτα ὠδήγησαν τὸ πλοῖον εἰς τὴν δε- ξαμενὴν. Ὁ ὑπαρχος καὶ ὁ ναύκληρος ἐπεθεώρησαν λεπτομερῶς τὰ ὑφαλά του. Ἐπισκευαὶ μεγάλαι δὲν ἐχρειάζοντο: μερικαὶ πλάκες τῆς ἐπιγαλικώσεως ν' ἀλλαγθοῦν, μερικὰ ξυλοκόρρα νά καρ- φωθοῦν εἰς τὰ μαδέρια καὶ τὰ στραβό- ξυλα, αἱ ραφαὶ νά γεμισθοῦν μὲ στουπὶ καὶ νά καλαφατισθοῦν, τὰ ἔξω α.α. νά χρωματισθοῦν ἐκ νέου. Καὶ αἱ ἐργασίαι αὗται ἐξετελέσθησαν μὲ μεγάλην δρα- στηριότητα, χωρὶς κανένα χάσομερί.

Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ ἦτο κατευ- χαριστήμενος, καὶ ὁ ἰατρὸς Φιλιάλ δι- αρχῶς τῷ ἐπανελάμβανεν:

— Ἀ! μὰ ἔχετε τύχη, βουνο!... πλοίαρχέ μου. Ἄν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι...

— Ὅτι ἐξακολουθήσῃ, κύριε Φιλιάλ, καὶ μάλιστα ξεύρετε τί εἶνε ἐνδεχόμε- νον νά συμβῇ;

— Σὰς παρακαλῶ νά μοῦ το εἰπῆτε.

— Ἐλπίζω ὅτι μετὰ δύο μῆνας θά ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Βικτωρίαν νά ξα-

ναπωλήσωμεν ἄλλο φορτίον μὲ τὰς ἰδίας τιμὰς!... Ἄν αἱ φάλαιναί τῆς Ὀχοτ- σικῆς θαλάσσης δὲν μᾶς κάμουν πολὺ τὸν ἀντιτάξοντο...

— Καλέ, τί λέτες, πλοίαρχέ μου;... Μήπως θαῦρον ἄλλοτε καλλίτεραν εὐ- κηρίαν διὰ νά... πιασθοῦν καὶ νά πωλή- σουν τὸ λάδι των μὲ συμφερωτέρως τιμὰς;

— Δὲν πιστεύω ναῦρον! ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

Ὁ ἰατρὸς Φιλιάλ εἶχε μεγάλην ἐπι- θυμίαν νά προσκτείνῃ τὰς ἐκδρομὰς του πολὺ μακρὰν τῆς πόλεως, ἀλλὰ δὲν το κατάρθωσεν ὅσον ἠθέλησεν. Εἰς τὰ πα- ράλια μέρη ἔτυχε νά συναντήσῃ μερι- κοὺς ἰθαγενεῖς, ὅχι ἀπὸ τοὺς ὠραίους ἐκείνους τύπους τῶν Ἐρυθροδέριων, ἀλλὰ κατὰ γονδροσιθῆ καὶ δυσκίνητα ὄντα, μὲ ἀσχημα πρόσωπα, μὲ κακο- σχήμους κεφαλὰς, μὲ μικρὰ μάτια, μὲ γάλα στόματα καὶ ρίνας φρικώδεις, τῶν ὁποίων τὰ πτερυγία ἦσαν στολισμέ- να μὲ μεταλλίνοους κρίκους ἢ ξυλίνους καρπίδας...

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς νήσου καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικόν, τὰ δάση εἶνε ὠραιό- τατα, πλουσιώτατα εἰς πευκίδενδρα καὶ κυπαρίσσια. Ἦτο λοιπὸν εὐκόλον νά πρα- μηθευθῇ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ξύλα ὁ «Ἅγιος Ἐ- νόχ». Ἐλοφάν λοιπὸν καὶ ἐπρὶνόνταν ἐκεῖ οἱ ναῦται ὅχι ὀλίγα δένδρα. Ἀλλὰ καὶ τὸ κυνήγι ἦτο ἀφθονον. Ὁ κ. Ἐρῶ μὲ τὸν ὑποπλοίαρχον Ἄλλοτ ἐσκότωσαν ἀρκετὰ ζαρκάδια, μὲ τὰ ὅποια ἐκαλόφω- γαν καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ τὸ πληρωμα.

Ἐκεῖ ἐπίσης ἦσαν πλησμονὴ εἰς λῦκοι, αἱ ἀλώπεκες καὶ αἱ λευκοκίτιδες, αἱ πε- ριζήθηται διὰ τὸ γουναρικόν των, καθὼς καὶ ἀπειράριθμοι σκίουροι μὲ φουντωτὲς οὐρές.

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΠΡΙΟΝΙ, ΣΦΥΡΑ ΚΑΙ ΦΩΤΙΑ

Μιά μέρα, σ' ἐργαστήρι κάποιου σιδερά, Μάλωναν τὸ πριόνι κ' ἡ σφύρα στὰ γερά. Ποῖος ἀπ' τοὺς δύο, μαθὲς, θά κατορθώσῃ Μιά βέργα σιδερένια νά λυθῶσῃ. Καὶ πρῶτα-πρῶτ' ἀρχίξ' ἡ σφύρα, ἡ βαρεῖα Τὴ βέργα μὲ μανία νά κτυπά, Ὡς που στὸ τέλος-τέλος σ' ἄλληνε μεριά Πεταγεταὶ ἡ κεφαλὰ της καὶ πάει... Ἐτῶρα κ' ἐγὼ! φωνάζει τὸ πριόνι. Καὶ μὲ τὴν ἴδια τρίβει καὶ αὐτὸ μανία Ὡς ἔδου δίχως δόντι κατορθώνει Νά μείνῃ... μὰ χωρὶς ὠφέλεια καμμία. Σάν εἶδε αὐτὰ ἡ φωτιά, δειλά-δειλά Τοὺς λέγει: «Καὶ ἐγὼ θά δοκιμᾶσω.» Ἡ σφύρα τὴν κυττάζει καὶ γελᾷ: «Μὲ σέ, καλέ, μπορῶ νά μὴ γελάσω;» Μὰ ἐκεῖνη ἀρχινᾷ σιγά-σιγά Καὶ γλείφοντας τὴ βέργα, τὴ λυγᾷ. Καὶ σὲ λιγάκι εἶχε κατορθώσῃ Τὴ βέργα τὴν ἀλύγιστη νά λυθῶσῃ.

† ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΠΟΙΟΣ ΗΤΟ Ο ΕΝΟΧΟΣ

Α'

Συνέβησαν αὐτὰ πού θά σας διηγη- θῶ, τὸν καιρὸν ποῦ ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῶν σχολείων ἡ νη- στείχ τὸ μεσημέρι, ἡ δε βέργα, ὁ δεῖ- κτής καὶ ἡ ρίγα τοῦ διδασκάλου συχνὰς εἶχαν σχέσεις μὲ τὰ χέρια τῶν μαθη- τῶν...

— Νικολάου, πάλιν ἔχεις λάθος εἰς τὴν ἄθροισιν, εἶπεν ὁ διδάσκαλος. Καὶ τὰ λάθη εἶνε ἀκριδῶς τὰ ἴδια ποῦ ἔχει καὶ ὁ Δημητρίου. Ἐξήκολουθεῖς, βλέπω, ν' ἀντιγράφεις ἀπὸ τοὺς ἄλλους... Ἐβγά ἐξω, κ' ἔλα δῶ!

Ὁ Νικολάου, ἕνα φρόνιμο καὶ σοβα- ρὸ παιδάκι, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ θρανίον του καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἑδραν, ἐνῶ ὁ διδάσκαλος ἔπιανε τὴ βέργα του.

— Ἄνοιξέ τὰ χέρια σου!

Ὁ Ἰωάννης Δημητρίου ἐμισοστηκώ- θη τότε ἀπὸ τὴν θέσιν του ἔτρεψε, καὶ ἀπὸ τὴν ταραχὴν του δὲν ἠμπόρε- σε νά εἰπῇ λέξιν, ἂν καὶ τὰ χεῖλη του ἐκινήθησαν

— Κάθησε κάτω, τῷ εἶπεν ὁ διδά- σκαλος.

Ὁ Δημητρίου ἐκάθησε μηχανικῶς, καὶ ὁ Δῆμος Νικολάου τὲς ἔφαγε στὰ χέρια.

Ἐπῆγε τότε καὶ ἐκάθησε στὸ θρανί- ον του, καὶ ἐπειτα ἀπ' ὀλίγην ὥραν ἐ- σηκώθη καὶ ἔφερεν εἰς τὸν διδάσκαλον σωττὸ τὸ ἐξαχόμενον τοῦ προβλήματος τῆς προσθέσεως.

— Καὶ τὸ δικὸ σου ποῦ εἶνε; ἠρώ- τησεν ὁ διδάσκαλος τὸν Δημητρίου.

— Δὲν μπορῶ νά τὸ κάμω, δάσκαλε.

— Δὲν ὑπάρχει «δὲν μπορῶ» καὶ «ἔξ-δὲν μπορῶ». Ὁ μείνεις ἐδῶ νηστι- κός, ὡς ποῦ νά το κάμεις...

Β'

Ἦτο Σάββητον τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ τὸ ἀπόγευμα δὲν εἶχαν μᾶθημα εἰς τὸ σχολεῖον. Ὁ Ἰωάννης Δημητρίου, κλεισμένος μέσα εἰς τὴν αἴθυσαν τῶν πικραδόσεων, ἐκάθητο μὲ τὸ πρόσωπον ἀκουμπισμένον στὰ χέρια του, καὶ μὲ τὴν πλάκα δίπλα του.

— Ἐίμαι ἕνας βλάκας, εἶμαι ἕνας ἄναυδος φοθηταίρης! ἔλεγε καὶ ἐξανά- λεγε μόνος του.

Ἦτο ζαλισμένος ἀπὸ τὴν πείναν, διότι δὲν εἶχε φάγῃ τίποτε ἀπὸ τὸ πρῶτ, καὶ ἡ ὥρα ἦτο τέσσαρες μετὰ τὸ μεση- μέρι.

Ἐξάρνα ἀκουσε βήματα εἰς τὸ διπλα- νὸ δωμάτιον. Θά ἦτο βέβαια ὁ δάσκαλος. Ρίγος τὸν ἐπίασε, τὸν καίμενον τὸν θάρος. Ἐκάθισε λοιπὸν καὶ ἐσχεδίσσε τὰς διαφόρους σκηνὰς τοῦ ἐπεισοδίου ἐ- πάνω εἰς μικρὰ χαρτάκια, καὶ, ἐνῶ τα ἐσχεδίαζε, τόσον ἀφῆρηθη ὥστε δὲν ἀντελήφθη ὅτι εἶχεν ἀρχίσῃ τὸ μᾶθη-

— Μὴν ἀνησυχῆς, Γιάγκο! καὶ δὲ θά σε σκοτώσουν. Ὁ δάσκαλος εἶνε πη- γχιμένους ἐξω, κ' ἐγὼ ἦρθα γιὰ νά σε βοηθήσω, εἶπεν ὁ Δῆμος Νικολάου.

— Δῆμό μου, ἀπήντησεν ὁ Νικολάου: τί ὠρελεῖ κι' ἂν με βοηθήσῃς;... ἐγὼ εἶμαι ἕνας βλάκας, ἕνας φοθηταίρης. Ἦθελα νά πέθαινα, γιὰ νά μὴν ὑποφέ- ρουν ἄλλοι ἐξ αἰτίας μου.

— Μὴ λές ἀνοησίες, Γιάγκο! σὲ μερικὰ εἶσαι πολὺ ἐξυπνος καὶ ἐπιτή- δεος, καὶ ὁ φόβος που ἔχεις θά σου πε- ράσῃ σιγά-σιγά.

— Ἐσὺ, δύο φορές ὡς τώρα τὲς ἐ- φαγες ἀπ' τὸ δάσκαλο γιὰ μένα, ἐπιθύ- ρισεν ὁ Δημητρίου.

— Καὶ θά τες ξαναφάγῃ ἄλλη μιὰ φορά, νά γίνουιν τρεῖς, — εἶπεν ὁ δάσκα- λος, ὁ ὁποῖος, ἐθυμηθεῖς ἐξαφνα ὅτι εἶχε κλεισμένον τὸν Δημητρίου εἰς τὸ σχολεῖον, εἶχεν ἐπιστρέψῃ διὰ νά ἰδῇ τί ἀπέκαμε μὲ τὴν πρόσθεσίν του. Πῶς ἐ- τόλμησες νά ἐλθῆς ἐδῶ μέσα; — προσέ- θισεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Νικολάου.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ὁ Δημη- τρίου ἐξηντημένος ἀπὸ τὴν νηστείαν καὶ κατατρομαγμένος, ἔπιεσε κάτω ἀναί- σθητος.

— Ἐλιγοθύμησε, δάσκαλε, εἶπεν ὁ Δῆμος Νικολάου.

Ἡ λιποθυμία αὐτὴ ἔσωσε καὶ τὰ δύο παιδιά ἀπὸ τὸ ξύλο, διότι, ὅταν ὁ Δη- μητρίου συνήλθεν, ὁ διδάσκαλος διετάξε τὸν Νικολάου νά τον ὀδηγήσῃ εἰς τὸ σπίτι των...

Γ'

— Δῆμο, τί νομίζεις πῶς μπορῶ νά κάμω ἐγὼ, ἅμα μεγαλώσω; ἔλεγεν ἔ- πιετα ἀπὸ ἀρκετὸς ἡμέρας ὁ Ἰωάννης Δημητρίου εἰς τὸν φίλον του.

— Μὰ... τὸ ξεύρεις πῶς κανέναν στὸ σχολεῖο δὲν μπορεῖ νά ζωγραφίξῃ ὅπως ζωγραφίζεις ἐσὺ... Εἶσαι πρῶτος στὴν ἰγνογραφίαν. Μᾶς κάμνεις ὅλους μας ἀπαράλλακτους, καὶ τὸ δάσκαλο ἀκόμα, στὸν κυροπίνακα μὲ τὴν κίμα- λία ἢ στὴν πλάκα σου μὲ τὸ κοντύλι: τὸ κακὸ μόνον εἶνε ποῦ ἀναγκάζεσαι νά μας σβῶνεις ἐπειτα, διότι φοβάσαι μὴν τὰ ὀθῇ ὁ δάσκαλος...

Ὁ Ἰωάννης Δημητρίου ἀνεστέναξεν. Ἐμελετοῦσε τόσον πολὺ στὸ σπίτι του, ἀπὸ ἐκείνο τὸ Σάββητον, ὅστε κα- τάρθωνεν ἐπὶ τέλους νά κάμνῃ καὶ σωστάς ἀθροίσεις εἰς τὸ μᾶθημα τῆς ἀριθμητικῆς. Εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νά εἰπῇ εἰς τὸν δάσκαλον του, ὅτι αὐ- τὸς ἦτο ὁ ἐνοχος τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ὅχι ὁ Δῆμος, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε τὸ θάρρος. Ἐκάθισε λοιπὸν καὶ ἐσχεδίσσε τὰς διαφόρους σκηνὰς τοῦ ἐπεισοδίου ἐ- πάνω εἰς μικρὰ χαρτάκια, καὶ, ἐνῶ τα ἐσχεδίαζε, τόσον ἀφῆρηθη ὥστε δὲν ἀντελήφθη ὅτι εἶχεν ἀρχίσῃ τὸ μᾶθη-

μα, δεν άντελήθη ότι τὸ μάτι τοῦ δασκάλου ἔπεσαν ἐπάνω του, ὅτι μετ' ὀλίγον ὁ δάσκαλος ἐσηκώθη καὶ κατέβη ἀπὸ τὴν ἔδραν καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ θρανίον, πρὶν αὐτὸς προφθάσῃ νὰ κρύψῃ τὰ σχέδιά του.

— "Ἔτσι λοιπὸν, κύριε Δημητρίε, σπαταλᾷς τὸν καιρὸ σου εἰς τὸ σχολεῖον; κάθεται καὶ μου κάνουν γελιογραφίαις! — ἡλόυθη ἔξαφνα ἡ ἐπιπληκτικὴ φωνὴ τοῦ δασκάλου.

Ὁ Ἰωάννης Δημητρίου ἐκοκκίνισεν, ἐκίτρινισε, πάλιν ἐξανοκκίνισε. Τὸν ἔπιασεν εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ φόβος καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ἀτολμίας, ἀλλὰ ἐπῆρε τέλος ὁ μικρὸς τὴν μεγάλην ἀπόφασιν:

— Σὰς παρακαλῶ, νὰ με συγχωρήσετε" δὲν εἶνε γελιογραφίαις αὐτά" εἶνε πράγματά που ἔγιναν... ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἀνανδρος καὶ φοβησιάρης... ἐγὼ ἀντέγραψα τὸ πρόβλημα, καὶ ὅχι ὁ Νικολάου. Δὲν ἤθελε νὰ με μαρτυρήσῃ, καὶ ἔφαγε αὐτὸς τὰς ξυλιέας" ἐγὼ ὅμως τώρα δὲν θὰ φοβοῦμαι πιά" καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ με δεῖρετε, κύριε!

Καὶ ἀπλωσε τὰ μικρὰ ἀδύνατα χεράκια του.

Ἀλλὰ ὁ διδάσκαλος εἶχε μαζέψῃ τὰ χαρτάκια καὶ τὰ ἐκύτταξε μὲ μεγάλην προσοχὴν" καὶ ὅσον περισσότερο τα ἐκύτταξε τόσο ἠῤῥξανεν ἡ προσοχὴ του καὶ ἡ ἐκπληξίς του.

— Σὰς παρακαλῶ νὰ με δεῖρετε, κύριε, ἐπανελάθεν ὁ Ἰωάννης Δημητρίου μὲ τρεμουλιαστὴν φωνήν.

— Θὰ τα πόρω αὐτὰ νὰ δώμῃ τί μορφεὶ νὰ γίνῃ! εἶπεν ὁ διδάσκαλος.

Καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὰ λόγια που ἔλεγε ὁ Γιάγκος, ἐπῆρε τὰ χαρτάκια καὶ τὰ ἔβαλε προσεκτικὰ μέσα εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του...

Ὁ Δημητρίου δὲν ἔφαγε ξύλο διὰ τὰς γέλοιοι γραφίαις ἐκείνας. Ἀπ' ἐναντίας οἱ ἔφοροι τοῦ σχολείου ἀπεφάσισαν νὰ του κάμουν τὰ ἔξοδα νὰ σπουδάσῃ τὴν ζωγραφικὴν εἰς τὸ Παλυτεχνεῖον τῶν Ἀθηνῶν...

Δ

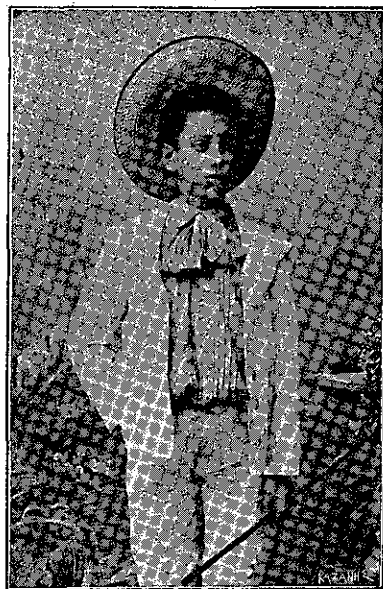
Τὴν ἡμέραν ποῦ ἔφευγεν ἀπὸ τὸ χωριὸν του, ἀπεχαιρέτησε τὸν φίλον του Δῆμον:

— Σὲ σένα τὰ χρωστῶ ὅλα, Δῆμον. Ἄν δὲν ἐστέκεσο ἐσὺ νὰ τες φᾶς γιὰ μένα τὸν ἀνανδρὸν, ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ ἔκαμνα ἐκεῖνα τὰ σχέδια. Ἄν λοιπὸν γίνω μίαν ἡμέραν καλλιτέχνης, ὁ ζωγραφίσω ἐσένα κ' ἐμένα νὰ καθώμαστε εἰς τὸ θρανίον, κ' ἐγὼ νὰ κυττάζω ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν ὠμόν σου καὶ ν' ἀντιγράψω τοὺς ἀριθμοὺς σου. Καὶ θὰ εἴμαστε φίλοι ἀδελφικοὶ παντοτεινά, διότι ἐσὺ μ' ἔκαμες ἄνθρωπον...

Εἶπε, καὶ εἰήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΑΤΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ Βραβεύθηκε

εἰς τὸν Μικρὸν Παιδικὸν Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Ἔμνου εἰς τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς «Διαπλάσεως» [Ἰδὲ «Διαπλάσιν» φύλ. 29 ἑ. ἑ. σελ. 227.]

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

«Ὅλην τὴν νύκτα μ' ἔβασάνιζεν ἡ σκέψις ἐκείνου τοῦ δυστυχισμένου ἀνθρώπου που ἔτρεχε χωρὶς καπέλλο, ἐνῶ ἔπεφτε ραγδαία βροχὴ. Ὅταν ἐπανέκτησα τὴν ἀτραξιάν μου, ἐνόησα πλὴν πῶς συνέβη ἐκεῖνη ἡ παρεξήγησις» ὁ κ. Ἰὼβ τόσο ἐσυνείθισε νὰ ὀμιλῇ διὰ τὸν ἀδελφόν του ὥστε, ἀπὸ τὴν ταραχὴν του, τὸ ὄνομα τοῦ Ἰερεμίας τοῦ ἤλθε φυσικώτατα εἰς τὰ χεῖλη. Πόσῃ ἐντροπὴν θὰ αἰσθάνεται τώρα ὁ δυστυχὴς νέος. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι ἐντροπὴν... Πῶς ἔκαμα τὸ λάθος νὰ ὀμιλήσω διὰ τὸ πάθημά του εἰς ξένους ἀνθρώπους καὶ νὰ τον εἰρωνεύθῃ; Αὐτὸ δὲν ἦτο οὔτε λεπτὸν, οὔτε ἐντιμὸν ἐκ μέρους μου. Ὁ Κάρολος, ποῦ εἶνε μὴ μου ἄπτον εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα, βεβαίως θὰ ἐπειράθῃ. Τὸν εἶδα τόσο ὀλίγον διαχυτικὸν σήμερον τὸ πρῶν, δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν βεβαίως. Ἀχ! κυρία Φάγγ, καλὰ λέγουν ὅτι ἂν ὁ λόγος εἶνε ἀσῆμι, ἡ σιωπὴ εἶνε χρυσάφι!»

3

Αἰμιλία.

«Ὁ κ. Ἰὼβ Φέττυπλὰς ἀνεχώρησε χθὲς διὰ τὴν Καλιφορνίαν. Τὸ εἶπε σήμερον ὁ κ. Ἰερεμίας εἰς τὸν Κάρολον»

ἦτο κατὰλυτῆρος διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ τὴν ἀποδώσῃ, «διότι ὁ Ἰὼβ ἔως τώρα ποτὲ δὲν ἐδείξε πῶς εἶχε κλίση εἰς τὰ ταξείδια» — εἶπεν.

«— Ὁ ἄμοιρος ὁ Ἰερεμίας! μοῦ εἶπεν ὁ Κάρολος, μὲ τόνον φωνῆς γεμάτον ἀπὸ ὑπονοούμενα, εἶνε τόσο συνειθισμένος νὰ μὴν ὀμιλῇ παρά διὰ μέσου τοῦ ἀδελφοῦ του, ὥστε δὲν θὰ γινώσκῃ τώρα τί θ' ἀπογίγῃ χωρὶς αὐτόν.»

«Γελάτε, κυρία Φάγγ; Δὲν κάμνετε καλὰ. Ἐγὼ, τοὺς λυποῦμαι ἐξ ὅλης καρδίας αἰτούς τοὺς ἀτυχεῖς που δὲν ἔχουν ἄλλο ἐλάττωμα παρά μίαν ἀσθενικὴν δεξιάν, καὶ ἔπειτα ἔχω περισσότερο ὄρεξιν νὰ κλαύσω παρά νὰ γελᾶω σήμερον.»

«Διατί; Διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ σας εἰπῶ, ἀφοῦ εἴθετε ἡ δευτέρα μου μητέρα, ἀλλὰ εἶνε λιγάκι δύσκολον...»

«Ἐπληροφόρηθῃν ἀπὸ τὴν Ξένην καὶ ἄλλας παλαιὰς μου φίλας ὅτι, ἀπὸ τινος καιροῦ, γίνεταί πολὺς λόγος δι' ἐμὲ εἰς τὸ Κιμπασσέτον. Ἡ κυρία Χάκετ καὶ αἱ φίλαι τῆς ἐφαντάστῃς, ὡς φαίνεται, καὶ δὲν ἤξεύρου ἀληθινὰ διὰ τοῦτον λόγον, ὅτι πρόκειται νὰ κληρονομήσω ἐγὼ ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς γιαιγιάς. Λαμβάνουν δὲ φυσικὰ ἀφορμὴν ἐκ τούτου διὰ νὰ ψάξουν νὰ εὑρουν ποῖος τάχα θὰ εἶνε ὁ εὐτυχὴς βηνητός, ὁ ὁποῖος θὰ καρπωθῇ τὴν μέλλουσαν κληρονομίαν, τὴν ὁποίαν ἄλλως τε ἐξογκῶνουν ὑπερβολικά. Μὰ, τί λύσαν ἔχουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀνακατεῦνται ἐκεῖ ποῦ δὲν ἔχουν κανὲν συμφέρον!»

Ἐρχονται ἡμέρες, ἀληθινὰ, ποῦ μου ἔρχεται ὄρεξις ν' ἀνεθῶ στὰ κεραμίδια καὶ νὰ φωνάξω στοὺς διαβάτας πῶς ὅλα αὐτὰ εἶνε μωρία καὶ ἡλιθιότητες!

«Αὐτὸ ὅμως ποῦ με βασανίζει περισσότερο εἶνε ὅτι αὐτὰς οἱ ἐλεεινὰς κακογλωσσίαις ἔρχοσαν, δὲν ἀμφιβάλλω, εἰς τ' αὐτὰ τῆς μαμμᾶς, ἡ ὁποία ἄρχει νὰ διδῇ σοβαρὰν προσοχὴν εἰς τὰ διαδιδόμενα. Πολλὰς φορὰς μοῦ ἔκαμιν ὑπνιγμὸς ὅτι ἤμπορε νὰ παρουσιασθῇ κανένα καλὸν συνοικέσιον δι' ἐμὲ καὶ ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀρνηθῶ χωρὶς νὰ το κλοσκειθῶ, τώρα μάλιστα μὲ τὴν δύσκολον θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρισκόμην καὶ ἡ ὁποία δὲν φαίνεται ὅτι θὰ βελτιωθῇ πολὺ γρήγορα. Ἀπέφυγα νὰ τῆς ζητήσω ἐξηγήσεις, καὶ πάντοτε, ὡσάκις ἤρχιζεν αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν, ὑπεκρίθην ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν δι' ἐμὲ λόγια τοῦ ἀέρος. Μὲ πειράζει ὅμως πολὺ ὅταν τὴν βλέπω νὰ δένη ἔτσι στὸ φίλδ ὡς τῆς φαντασιοκοπήματα μερικῶν ἀέργων. Καὶ δὲν εἶνε ἀνυπόφορον, ἀλήθεια, νὰ ξεύρῃ κανεὶς ὅτι δι' αὐτόν κάμνει ὑποθέσεις καὶ δι' αὐτόν ὀμιλεῖ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος;...»

«Ὅχι, δὲν εἶνε δυνατόν, δὲν θέλω νὰ γράψω περισσότερο, καὶ νὰ σας εἰπῶ πόσον με στενοχωρεῖ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.»

«Δὲν δίδω πεντάρα γιὰ τὸ καλλίτερον συνοικέσιον, καὶ ὅσον ἔχω δυνάμεις καὶ ὑγίαν, αἰσθάνομαι ὅτι θὰ εἶμαι ἱκανὴ νὰ κερδίζω τὸν ἐπιούσιον ἄρτον δι' ἐμὲ καὶ διὰ τῆς μαμμᾶς, μόνη μου, μὲ τὴν ἐργασίαν μου. Δὲν θέλω οὔτε νὰ το συλλογιζώμαι πλέον!...»

Κυρία Φάγγ.

«Ἐχεις δίκαιον, Αἰμιλίε μου, μὴν το συλλογιζέσαι πλέον. Ἡ μητέρα σου ὑποφέρει ἀπὸ τὴν κατάστασιν ποῦ εὐρίσκειται. Δι' αὐτὸ, ἀναμετρώως, ἐπιθυμῶ νὰ σε ἰδῇ ἀποκατεστημένην καὶ χωρὶς ἐνόχλησις πλέον" ἀλλὰ δὲν πιστεύω ὅτι εἶνε δυνατόν ποτε νὰ σ' ἐξαναγκάσῃ νὰ κόμης συνοικέσιον, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ σ' ἀρέσῃ. Διότι ἀπὸ τὸν νεῦν σου αὐτὰς τὰς ιδέας" εἶσαι ἀκόμη πολὺ νέα, ὥστε νὰ ζαλιζέσαι μὲ αὐτάς. Κάμνε θυραλέως τὸ καθημερινὸν καθήκόν σου, χωρὶς ν' ἀνησυχῆς διὰ τίποτε ἄλλο" τὰ ἄλλα θὰ ἔλθουν μὲ τὸν καιρὸν των.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ο ΓΥΡΙΟΙ ΔΙΕΘΥΝΤΗΣ

Παρ' ὅλην τὴν νωθρότητα τοῦ κ. Διευθυντοῦ, ἡ ἀνωτέρα σχολὴ τοῦ Κιμπασσέτου ἐπῆγαινε θαυμάσια χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν φιλοπονίαν τῆς μῆς Χώβ.

— Θέλετε νὰ ἐξακολουθήσετε ἀκόμη ἐξ ἡμέρας; τὴν ἐρώτησεν ὁ κ. Διευθυντὴς κατὰ τὸ τέλος τῆς πρώτης τριμηναίας. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνη ἐδίσταξε: — Ὁ θὰ διπλασιάζω τὸν μισθόν σας, προσέθεσε διὰ νὰ τὴν πείσῃ, διότι ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι ἡ οἰκονομικὴ τῆς θέσις τῆς ἀπηγόρευε νὰ περιφρονῆσῃ τὸ ἐπιχρησμά τοῦτο.

Ἡ Αἰμιλία δὲν εἶχεν ἀναβῆ εἰς τὰ κεραμίδια διὰ νὰ φωνάξῃ εἰς τοὺς διαβάτας τὴν ἀλήθειαν, ὅπως εἶχεν εἰπῆ εἰς τὴν κ. Φάγγ ὅτι ἤθελε νὰ κάμῃ" ἀλλὰ τὰ κατὰφερε μὲ τρόπον ὥστε ὅλος ὁ κόσμος, καὶ πρώτος ὁ κ. Πάλμερ, νὰ μάθουν ὅτι δὲν ἦτο καμμία μεγάλη κληρονομία.

Μὲ ὅλην τὴν αὐξήσιν τοῦ μισθοῦ, ἡ ὁποία τῆς ἦτο ἀναγκαιοτάτη, ἐκάθησε μίαν ἐλόκληρον νύκτα καὶ ἐσκέφθη πρὶν ἀποφασίσῃ νὰ δεχθῇ τὰς τόσο ἐπωφελεῖς προσφορὰς. Δὲν τῆς ἤρρεσε καθόλου ἡ συνεργασία μὲ ἄνθρωπον πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε τόσο ὀλίγην συμπάθειαν. Ἐδέχθη λοιπὸν νὰ παρατείνῃ τὴν συνεργασίαν τῆς, ἀπλῶς καὶ μόνον ἐνεκα χρηματικῆς ζητήματός.

Ἄλλως τε ἡ Αἰμιλία δὲν ἦτο ὁ μόνος καθηγητὴς τοῦ σχολείου ἐκείνου. Ἡ Ξένη παρέδιδεν ἐκεῖ φιλολογοίαν καὶ

ὁ Κάρολος νομικὰ μαθήματα. Ὅλοι εἰς τὸ χωριὸν ἐπλεκαν ἐπιθύμως τὸ ἐγκώμιον τοῦ νέου τούτου. Ἡ Ξένη ἀφ' ἑτέρου εἶχε δημοσιεύσῃ ἀρκετὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα τὴν ἔκομαν γνωστὴν ὀπωσδήποτε, καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὴν μικρὸν κύκλον τοῦ Κιμπασσέτου" ἀπόδειξις ὅτι ἦσαν βιβλία μὲ ἀρκετὴν ἀξίαν, ἀφοῦ «οὐδεὶς προφήτης δεκτὸς ἐν τῇ αὐτοῦ πατρίδι!»

Τὸ Κιμπασσέτον δισκέδασεν ὅχι ὀλίγον ὅλον τὸν χειμῶνα. Ἐδέθησαν πολλά ἐσπερίδες, δύο ἢ τρεῖς τὴν ἑβδομάδα, ἀλλοτε εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Κοῦρτις, ἀλλοτε εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Τόπλις ἢ τῶν Σίμφορν, καὶ παντοῦ ὁ κ. Διευθυντὴς ἔλαμπε μὲ ὅλην τὴν λάμψιν" εἶτε ἐχόρευαν, εἶτε μουσικὴν ἔπαιζαν, εἶτε θεατρικὰς παραστάσεις ἔκαμναν, αὐτὸς εἶχε πάντοτε τὸν πρῶτον ρόλον.

Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Αἰμιλία διώρθωνε τὰ γραπτὰ τῶν μαθητῶν καὶ παρεσκευάζε τὰ μαθήματα τῆς ἐπίοσσης.

Κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Φεβρουαρίου, διωργανώθη μεγάλη εὐεργετικὴ ἐσπερίς, εἰς τὴν ὁποίαν, ἐκτάκτως, συγκατετέθη καὶ αὐτὴ νὰ παίξῃ τὸ πρόσωπον τῆς Ἀτσιγγάνας ποῦ λέγει τὴν καλὴ μοῖρα.

— Δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀρνηθῶ, εἶπε μίαν ἐσπέραν εἰς τὸν Κάρολον, ἐνῶ, καθημένη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς κυρίας Φάγγ, ἦτο ἐτοιμὴ νὰ ἐπιθεωρήσῃ ἕνα ἀληθινὸν σωρὸν ἀπὸ ἐπιθέσεις ἰδεῶν" — ἀλλὰ δὲν ἔχω καθόλου ὄρεξιν διὰ διασκεδάσεις. Εἶμαι βυθισμένη κυριολεκτικῶς εἰς τὴν κούρασιν καὶ τὴν μελαγχολίαν" μοῦ φαίνεται ὅτι ἐγῆρακα κατὰ δέκα ἔτη ἀπὸ πέρυσσι.

(Ἐπεταί συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

(Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάϋ)

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΓ'

Σὲ λίγο γυρίζε πίσω ὁ Παυλῆς.

Ὁ Αὐλοῦ πηγαίνει ἐμπρός, καὶ χοροπηδᾷ, καὶ γαυγίζει. Ὁ Παυλῆς σηκώνει εἰς τὸν ὠμόν του ἕνα μεγάλο πικλοῦκι ποῦ ἔχει εἰς τὴν ἄκρην του ἕνα ψεύτικο ἄνθρωπον. Ὁ Γιαννάκης τὸν κυττάζει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, ὡς χάχας. Ἡ δεσποινὴς Κικὴ καὶ ὁ Μπέμπης ξεφωνίζουν ἀπὸ τὴν χαρὰν των.

— Καλέ, δὲν εἶνε πικρὰ ἕνας ψεύτικος ἄνθρωπος γιὰ νὰ φοβοῦνται τὰ πικροῦλια καὶ νὰ φεύγουν! — τοὺς φωνάζει ὁ Παυλῆς.

— Εἶνε γίγας ἀληθινός, ἀπαντᾷ ἡ Κικὴ, καὶ σὺ εἶσαι ὁ Δαυὶδ ποῦ ἐνίκησε τὸν Γολιάθ.

— Καλέ, τί λόγος; λέγει ὁ Παυλῆς. Τὸ κακὸ εἶνε ποῦ εἶνε πολὺ βαρὺς καὶ δὲν μπορῶ νὰ τον κευθαλῶ στὸν ὠμόν μου... .

«Ἐνας ψεύτικος ἄνθρωπος.»

Καὶ στήνει τὸν γίγαντα λιγάκι παραπέρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΔ'

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, ποῦ τα ἔκαμε πολὺ νὰ γελάσουν, τὰ παιδάκια πηγαίνουν μέσα στοὺς δάσους. Δὲν προφθάνουν νὰ κάμουν οὔτε

«Ἄν ἦταν ὁ Ροβινσών...»

πενήντα βήματα, καὶ βλέπουν, εἰς ἕνα μέρος τοῦ δάσους ποῦ εἶνε κομμένα τὰ δένδρα, ἕνα παράξενον ὄν, ἕνα ζωντανὸ πρᾶγμα αὐτὴν τὴν φορὰν, τὸ ὁποῖον φορεῖ καπέλλο μωρὸ ἐπάνω, μὲ μεγάλους γύρους, ποῦ τοῦ κρύβου τὸ μισὸ πρόσωπό του.

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ κάθεται χωρὶς νὰ κυνηγηθῆ καθόλου, καὶ ἔχει μεγάλη γένεια. Κάθεται ἐπάνω στὸν κορμὸν ἐνὸς δένδρου ποῦ εἶνε πεσμένο κατὰ γῆς, ἀποκάτω ἀπὸ μιὰ ὀμπρέλλα ἀσπρῆ, ποῦ εἶνε στερεωμένη ἐπάνω σ' ἓνα μακρὸ-μακρὸ μπαστουίνι, ποῦ εἶνε κερωμμένο κατὰ γῆς.

Τὸ μυστηριώδες αὐτὸ ὄν κυττάζει μὲ τόση προσοχὴν ἓνα μεγάλο χαρτόνι ποῦ ἔχει βαλμένο ἐπάνω στὰ γόνατά του, ὥστε δὲν ἐπιῆρεν εἰδῆσιν ποὺ ἐπιλησίζαν οἱ ναυαγοί.

— Νὰ φύγουμε! λέγει ὁ Μπέμπης. Εἶνε ἄγριοι.

— Ἄν ἦταν ὁ Ροβινσὼν... λέγει ἡ Κική.

— Αὐτὸς θὰ εἶνε βέβια, ἀπαντᾷ ὁ Γιαννάκης, ἀφοῦ εἶμαστε στὸ νησί του. Καὶ ἐπειτα, νὰ ἡ ὀμπρέλλα του!

— Ὁ καίμενος ὁ Ροβινσὼν! λέγει ἡ Κική. Καὶ νὰ δῆτε ποῦ ὄλος ὁ κόσμος τὸν ἐθαροῦσε γιὰ πεθικμένο. Νὰ σας πῶ, ἐμένα δὲν μ' ἀρέσει καθόλου τὸ τέλος τῆς ιστορίας του. Εἶνε πιὸ καλὰ, ὅταν κάθεται μονάχος του μὲ τὸν Παρασκευᾶ στὸ νησί του, παρὰ ἀργότερα ποῦ ἔρχονται οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ ἄγριοι. Τότε πιά δὲν εἶνε καθόλου εὐμορφα... Μοῦ φαίνεται πῶς κάτι ψεῦτες θὰ ἐβαλαν αὐτὰ τὰ ψέμματα στὸ τέλος τῆς ιστορίας...

(Ἐπεταί συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΚΥΝΗΓΟΙ ΚΑΡΧΑΡΙΩΝ

Ἐνθυμιθεθε ἀπὸ τὰ « Παραμῦθια τοῦ Καβιδουλίου », τὸ ἐπεισόδιον τοῦ ναύτου Γαστινῆ ποῦ ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τον φάγη ἓνας κερχαρίας;

Λοιπὸν, μάθετε ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον δὲν φοβοῦνται τοὺς κερχαρίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς κυνηγοῦν καὶ τοὺς πιάνουν μὲ ἓνα τρόπον εὐφύεστατον.

Εἰς τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς μεγάλης νήσου Μαδραγάσκας, εἶνε πληθυσμονὴ ἀπὸ αὐτὰ τὰ φοβερά θηρία τῆς θαλάσσης, τὰ ὁποῖα, καθὼς γνωρίζετε, ἔχουν κρέας φαγώσιμον καὶ ἀρετὰ νόστιμον μάλιστα.

Οἱ Μαλγάσιοι (οὕτω λέγονται οἱ ἰθαγενεῖς τῆς νήσου) εἶνε τολμηρότατοι ἄνθρωποι. Πιέτουν εἰς τὸ νερὸν ὀπλισμένοι μὲ ἓνα κοντὸ μπαστουίνι, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐφωδιασμένον μὲ σιδηρᾶς αἰχμάς καὶ εἰς τὰς δύο ἄκρας του. Τοὺς βλέπει ὁ κερχαρίας καὶ ὀρμᾷ νὰ χάψῃ κανένα ἀπὸ αὐτούς. Ὁ Μαλγάσιος περιμένει ἀτρομήτως νὰ πλησιάσῃ τὸ θηρίον, καὶ ὅμα

αὐτὸ ἀνοίξῃ τὰ φοβερὰ σαγόνια του, χώνει τὸ χερί του μὲ τὸ μπαστουίνι κάθητον μέσα εἰς τὸ στόμα τοῦ κερχαρίου. Κάμνει νὰ δαγκώσῃ ὁ κερχαρίας, καὶ μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν, διότι αἱ ἄκραι τοῦ μπαστουινίου ἐμπήγονται, ἡ μίξ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν του καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὸ σαγόνι του. Προσπαθεῖ νὰ τὸ βγάλῃ, ἀλλὰ τίποτε. Ὅσον ἀγωνίζεται, τόσον τὰ σίδερα τοῦ ἐμπήγονται βαθύτερα.

Ἐπὶ τελους ὁ φοβερὸς οὗτος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐξαντλεῖται, πεθαίνει, καὶ τὰ κύματα τὸν πετοῦν ἐξω εἰς τὴν παραλίαν. Τότε οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Μαδραγάσκας τρέχουν, τὸν κομματίζουν, τὸν μοιράζονται καὶ τον τρώουσι.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τοῦ *Ξανθοῦ Βασκοῦ*:
— Φαντάσου τί χρήσιμον ποῦ εἶνε τὸ νερόν. Ἐάν δὲν ὑπῆρχε δὲν θὰ εἰξέταμε νὰ κολυμπούμεν καὶ πόσοι ἄνθρωποι θὰ ἐπίνιγοντο!!
Ἐστίασθὺν τοῦ Ἐδουάρδου Μεσολλογγίου

Ὁ *Διάβολος Ἑσπερινός* παρουσιάζεται πρὸ τοῦ καθηγητοῦ τῶν Μαθηματικῶν μὲ τὴν τσιπη γαμάτην τοῦ γάρι.

— Παῖδι μου, πῶ λέγει ὁ καθηγητής. θὰ ἔσονται ὁ πρώτος τῆς τάξεως ἂν ἐπιδοθεῖς μόνον τὴν ὥραν ποῦ ἐξοδεύεις γιὰ νὰ στρίβῃ; τὰ τσιγάρκα σου.

Καὶ ὁ *Διάβολος Ἑσπερινός*:
— Μὰ τάγοράξω ἔτοιμα, κύριε καθηγητά!
Ἐστίασθὺν τοῦ Φίλιππου τοῦ Κύμιου.

Ὁ *Ἡλεκτρικὸς Σπινθηρ* μετέβη εἰς τοῦ ὀδοντοῦτροῦ μὲ τὸν φίλον τοῦ *Ἀκρίταν*. Ὅταν ἐπέστρεψε, μιὰ φίλη τῆς μητρὸς του τὸν ἐρωτᾷ ἂν ἐφάνη γενναῖος.

- Μάλιστα, κυρία.
 - Δὲν ἐκλάμψε;
 - Ὅχι, κυρία
 - Καὶ τί σου ἔκαμεν ὁ ὀδοντοῦτρος;
 - Ἐθῆγαλε δύο ὀδόντια τοῦ φίλου μου *Ἀκρίταν*.
- Ἐστίασθὺν τοῦ Μιλιότου Δικίου τοῦ.*

ΤΟΜΟΙ

“ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ”

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἐξῆς: **4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23**) πρὸς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθῆναις. πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΣ 8 (οἱ ἐξῆς: **1.3.8.9.12.13.14.24**) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐκφυλῆσῃ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΣ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὃν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδεται φρ. 3. — Χρυσόδετος φρ. 6.

ΤΟΜΟΣ 4: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901 καὶ 1902 ὃν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδεται φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΚΑΟΥΣΤΕΡΗΙΣ

Ὅπως βλέπετε, τὸ σημερινὸν φυλλάδιον, ἂν καὶ ὀκταεπίδον κατὰ τὸ σύνθημα, φέρει δύο ἡμερομηνίας: 13 καὶ 20 Σεπτεμβρίου. Τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ προηγούμενον Σάββατον δὲν ἐξεδόθη φύλλον. Ἡ πικρία δὲν ἔπαυσε νὰ ἐκδώσῃ δύο φυλλάδια ἐντὸς μιᾶς ἐβδομάδος, ἀλλὰ τοῦτο ἐστὶν ἀδύνατον, διότι ἡ φάταρις τῆς ἐγκαταστάσεως εἰς τὸ νέον Γραφεῖον δὲν ἐτελειώσεν ἀκόμη. Μόλις τελειώσῃ, θὰ ἐκδώσῃ ἓν διπλοῦν. δεκαεξαεπίδον φυλλάδιον. — μὲ μίαν ἡμερομηνίαν αὐτὸ, — καὶ οὕτως θὰ ἐκδοτασθῇ τὸ φύλλον τῆς προηγουμένης ἐβδομάδος; καὶ θὰ συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν 52 φύλλων, τὰ ὁποῖα εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ ἐκδώω κατ' ἔτος.

Ἐλπίζω ὅτι διὰ τὴν μικρὴν αὐτὴν ἀνωμαλίαν δὲν θὰ δυσαρτεσηθῶσι οἱ ἀγαπητοί μου φίλοι, οἱ ὁποῖοι ἄλλως τε δὲν ἔχουν νὰ χύσουν τίποτε.

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟ 1904

Ἐξακολουθοῦν οἱ ἀνανεώσεις διὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος 1904, μολονὲς θέλομεν ἀκόμη τρεῖς μήνας διὰ νὰ τελειώσῃ τὸ τρέχον. Οὐ μὲν ἀνανεώσαν, ἐκτὸς ἐκείνων τοῦ ὁποῖου ἀνεμερκῆσθη, καὶ οἱ ἐξῆς: *Ἡλεκτρικὸς Σπινθηρ*, *Ἄς Φραγκοπούλου*, *Ἀλέξανδρος Α. Χατζηγιαννοῦ*, *Μικρὸς Ἀθηναῖος*, *Ἐπαγγελία Φ. Κουδωνάκη* καὶ *Παναγιώτης Χ. Γεωργιάδης*. Δὲν πρέπει νὰ ἔχω κανέν παραπόνον. διότι βλέπω ὅτι οἱ πρόθυμοι μετὰ τῶν φίλων μου εἶνε ἀρκετοί. Εἶμαι βεβαίως μάλιστα ὅτι θὰ σπεύσουν νὰ τοὺς μνημόνῃ καὶ ἄλλοι, καὶ θὰ θναγράψω πολλοὺς ἀκόμη ἀνανεώσαντας, πολλοὺς πρὶν προκηρυχθῆ ἡ τακτικὴ ἀνανεώσις τῶν συνδρομητῶν, περὶ τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου. Ἄν μίθουν μάλιστα οἱ φίλοι μου διὰ κάθε συνδρομητῆ πληρονομήν ἀπὸ τώρα ἔχει δι' ἐμὲ διπλὴν ἀξίαν, διότι αὐτὴν τὴν ἐποχὴν αἱ εἰσπράξεις εἶνε ὀλίγαι, ἀπεναντίας δὲ τὰ ἔξοδα μεγάλα, καὶ μάλιστα μὲ τὴν μετακόμισιν καὶ τὴν ἐγκατάστασιν...

ΤΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΩΝ

Διὰ τὸ σύμπλεγμα τῶν βραβευμένων εἰς τὸν Β' Διαγωνισμὸν τοῦ *Σεσπαθώματος*; ἔλαθα ἀκόμη καὶ τὰς φωτογραφίας τῶν ἐξῆς: *Κροτάλος*, *Ἀταβύριον Ρόδου* (διὰ τὴν «Νεότητα») καὶ *Ἀστέρως τῆς Ἀνατολῆς*.

Ἐπειδὴ τὸ σύμπλεγμα θὰ δημοσιευθῆ εἰς ἓν ἀπὸ τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ Ὀκτωβρίου, ἔχουν καιρὸν καὶ οἱ ἄλλοι, ὅσοι δὲν ἔστειλαν ἐντὸς τῆς προθεσμίας τὰς φωτογραφίας των, νὰ τὰς στείλουν τώρα, ἀλλὰ παρακαλῶ μὲ πρῶτον ταχυδρομεῖον, διότι ἔσας λάθω μετὰ τὴν 10 Ὀκτωβρίου, δὲν θὰ προφθάσω νὰ τὰς συμπεριλάβω.

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Ἀπονέμαται σήμερον εἰς τὸ *Πλοῖον τοῦ Δουράβεως*, τὸ ὁποῖον, εἰς τὸ διαστήμα τῶν ἐτῶν 1901-1903, ἔλαθε τὰ ἐξῆς:

- Εἰς τὸν 66ον Διαγ. (Ἀύσεων) Ἐπικίτων = 1/16
- Εἰς τὸν 68ον Διαγ. (Ἀύσεων) Ἐπικίτων = 1/16
- Εἰς τὸν 69ον Διαγ. (Ἀύσεων) Β. Βραβ. = 1/16
- Εἰς τὸν 70ον Διαγ. (Ἀύσεων) Γ' Βραβ. = 1/16
- Εἰς τὸν 71ον Διαγ. (Ἀσκήσεων) Ἐπικίτων = 1/16
- Εἰς τὸν 72ον Διαγ. (Διηγήμ.) Ἐπικίτων = 1/16
- Εἰς τὸν 73ον Διαγ. (Ἀύσεων) Γ' Βραβ. = 1/8
- Εἰς τὸν 74ον Διαγ. (Ἀύσεων) Γ' Βραβ. = 1/8
- Εἰς τὸν 75ον Διαγ. (Ἀύσεων) Γ' Βραβ. = 1/8
- Εἰς τὸν 78ον Διαγ. (Διηγήμ.) Γ' Βραβ. = 1/8

Ἄθροισμα 1 1/16

Ἐπερὲθ δηλαδὴ τὴν μονάδα τοῦ Ἀθροῦσος κατὰ ἓν δέκατον ἔκτον. Τὰ συγχαρητήριά μου πρὸς

τὸ *Πλοῖον τοῦ Δουράβεως*, τὸ ὁποῖον παρακαλῶ νὰ μου στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του καὶ νὰ μου ὀρίσῃ τὸ τίμοσι θέλει διὰ τὸ βραβεῖον. Ἐβιάθασα τὸ ποιματάκι τῆς Βρυσοῦλας, τὸ ὁποῖον μοῦ ἤρесе πολὺ.

Ἄν χορταίνω νὰ διαβάω τὸν *Πρόπαντα τὸν Νικίτου*, — μοῦ γράφει ἡ *Βεατρίκη*. — Τὸν ἔχω διαβάσῃ δέκα φορές; καὶ δὲν τὸν χορταίνω. Βλέπετε τί θηταυροῦς ἔχω εἰς τὴν Βιβλιοθήκην μου;

Τὸ *Τρελλὸ Ναυτάκι* μοῦ γράφει τὰ ἐπόμενα ἀξιοσημείωτα: «Μετὰ χαρᾶς βέβηω ὅτι ἡ ἀλληλογραφία ζωηρεύει. Φανταίται ὅτι ἐπανέρχονται οἱ τεμπέλικες παραθερίζοντες... Ἄς ἔθωον λοιπὸν γρήγορα, διὰ νὰ ἴδωμεν καὶ πάλιν τὴν ἀγγλὴν τῆς ἄλλοτε ἀλληλογραφίας, — δηλαδὴ τῆς ἀληθοῦς ἀλληλογραφίας, ἐκείνης ἧτις μᾶς ἐνθυμίζει *Ναυτοπούλου* κτλ. Τώρα, δὲν εἰξέτω διατὶ, ὁ καθέτις λαμβάνει ἓνα θέμα σοβαρόν, γράφει ἓν εἶδος ἐκθέσεως, τὸ ὁποῖον ζητεῖ εὐσημα, καὶ τίποτε ἄλλο. Λεῖπει ἐκείνη ἡ παιδερῆσις καὶ τὸ ἐνδιαφερόν τῆς Ἀλληλογραφίας...» Δὲν εἶς το εἶπα κ' ἐγώ;

Νικόλαος Βαλμάδης, ἔπρεπε νὰ γρίψῃς εἰς χωρίτιον χαρτὶ τὸ Παιδικὸ Πνεῦμα, διότι μ' ἔβαλες εἰς τὸν κόπον ναντιγράψω τὸ ἐντὸς ποῦ ἦτο καλὸν καὶ θὰ δημοσιευθῆ. Ἡ *Θαλασοσοφία* εἶνε συνδρομητήριά μου ἐν ἐνεργείᾳ καὶ δὲν εἰμπορέσῃ νὰ σου εἰπῶ τὸνομά της, ἐκτὸς μόνον ἂν θέλῃ κ' ἐνεῖν.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν, *Ἰάνα-Λούλα*, ἔλαθα τὴν ἐπιστολήν σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Προσπάθησα νὰ μου ἐγγράψῃς τὰ ἐξεδέλφια, ἀφοῦ τὰ ἐνθυμισίξῃς τόσον μὲ τὴν εὐγνωστίν σου... Ὁ Ἀνανίας περιμένει τὸ τριπολιτικὸν κρασί, καὶ νὰ τὸ ξεύρῃς. Αὐτὸς δὲν πίνει πολὺ, πίνει ὅμως ἡ κυρὰ-Μάρθα, καὶ ὁ κύριος τῆς ὁ υπεραχθῆ. Φαντάσου, πρὶν τοῦ τὸ στείλῃς!

Ὅχι, *Λαδῶν*, δὲν μου ἐπέρασε ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν διὰ δὲν μου ἔγραψες, ἐπειδὴ ἔπαυσε νὰ με ἀγαπᾷς. Τὸ ἐφανταζόμην ὅτι σ' ἐμπίδεται τὰ μαθήματα. Ἐν τούτοις ὅμως ὑποθέτω ὅτι βαρύνεσαι ὀλίγον τὴν ἀλληλογραφίαν, διότι νὰ, ἐπέρασαν αἱ πολυπόθητοι *δικαιοκαί*, καὶ δὲν μου ἔγραψες παρὰ μίαν φοράν. Σοῦ ἔστειλα ἓτι ἐξήγητες, καθὼς καὶ τὸ 19ον φύλλον, ποῦ σοῦ τὸ ἔχασεν ἡ φίλη σου. Αὐτὸ θὰ σε μάθῃ νὰ μὴ θανατίζῃς ἄλλοτε βιβλίτζ, καὶ μάλιστα τόσον προσφιλεῖ...

Βεβαίως, *Ἀνεπίστατος Χαρά*, ἡ *Εὐρημος Μνεία* δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα, ἀφοῦ πρώτον φοράν λαμβάνῃς μέρος ἐν τῷ δυσκόλῳ Διαγωνισμῷ ἡ μάλλον, εἰς τὸν δυσκολώτερον, ὁποῖος εἶνε ὁ τοῦ διηγήματος. Καὶ σημεῖον ὅτι *Εὐρημος Μνεία* δὲν δίδω εἰς ὅλα τὰ διηγήματα, καὶ μὴ κριθῆναι ἀξία βραβεῖου ἡ ἐπαίνου ὄχι, ὑπάρχουν πολλὰ, διελθῆσα καὶ τριπλάσια τῶν ἀναπερομένων, τὰ ὁποῖα δὲν ἀναφέρω. — Ἡ 13η Κυριακὴ εἶνε ἐπισημὴ πρὸς δημοσιεύσιν καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὴν ἀπολαύσετε.

Τὸ ψευδώνυμόν σου, *Μπάμπη-Μανράδε*, ἐνεκρίθη δύο φορές, διότι τὸ ἐπρότεινες διὰ δύο ἐπιστολῶν. καὶ ὅταν ἔλαθα τὴν δευτέραν εἶχα λησμονήσῃ. — ἔ, ἄθρηκε; εἶμαι καὶ ἐγώ! — εἰ σοῦ εἶχα ἦν ἀπάντησιν εἰς τὴν πρώτην. Ὅστε λοιπὸν «σοῦ ἔγινεν ἐμφυτον» νάρσις πολὺ πᾶν ὅτι δημοσιεύσῃ; Χαίρω πολὺ.

Ναί, *Χαϊδεμένη Βασιλοπούλα*, ἐκείνη τὴν ὁποῖαν ἐβλεπες ὅταν ἤρξασε εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, εἶνε ἡ σεβαστὴ μητὴρ τοῦ κ. Παπαδοπούλου. Ἡ κυρὰ-Μάρθα, ἡ οἰκονόμος μου, εἶνε πάντοτε ἀπιστολήμενη εἰς τὰ ἐνδοξοῦσά της οἰκίας, καὶ δὲν παρουσιάζεται ποτέ. Μόνον τὴν νύκτα, ἀφοῦ φύγῃ ἐγώ, ἐμβαίνει εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ γράφει τὸν «Γύρον τοῦ Κόσμου». Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ὥραν δὲν ἔργεται κανεὶς.

Ὅχι, *Ἰδατικὴ Ἰ. Λυκούτσῃς*, δὲν εἶμαι θυμωμένη μαζί σου διὰ τὴν μακρὰν σιωπὴν, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴν ἐπαναληθῆ. Διὰ τὸ ζήτημα ποῦ μ' ἐρωτᾷς, τί νὰ σου εἰπῶ! — Καὶ αἱ δύο γλώσσαι εἶνε ἐπίσης ὄραϊκα καὶ πλούσια. Ἐγὼ ὅμως προτιμῶ τὴν Ἀγγλικήν. Εἶνε διαδεδομένη εἰς τὸν κόρον περισσότερον ἀπὸ κάθε γλώσσαν. Ἐπειτα μιὰ κόρη, γνωρίζουσα Ἀγγλικᾶ, ἔχει νὰ διαβάσῃ τόσον θαυμάσια βιβλία!

Ὁ *Κερδοῦς Ἐρμῆς*, μετὰ ἄλλων, μοῦ ἐπενθυμίζει σήμερον καὶ τὴν ψηροφίαν τῶν ψευδωνύμων, τὴν ὁποῖαν ἔκαμα πρὸ τριῶν ἐτῶν, καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ τὴν ξαναῶμαι. Τὴν ἰδίαν παράκλησιν μοῦ ἔκαμαν κατὰ καιροὺς πολλοὶ φίλοι μου, καὶ νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, — φωνὴ λαοῦ φωνὴ Κυρίου! — ἄρχισα νὰ συλλογίζωμαι μήπως δὲν θὰ ἦτο ἀσχημον νὰ ἐπαναληθῆ κίποτε αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Νὰ ἰδοῦμεν, *Κερδοῦς Ἐρμῆς*, πιθανὸν νὰ εἰσακουσθῆς.

Σὲ συγχαίρω, *Κορινθιακὸν Κῆμα*, διὰ τὰς φιλολογικὰς σου προόδους. Οἱ νέοι σου στίχοι μοῦ ἤρσαν πολὺ, καθὼς καὶ εἰς τὸν κ. *Ξινόπουλον*, εἰς τὸν ὁποῖον τοῦ; εἶδεκα κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Ὅσον διὰ τὸ βραβευθῆν ποίημα τοῦ Μ. Διαγωνισμοῦ μᾶς, εἶχε ἄδικον νὰ το ὑποπτεύσῃς. Δὲν εἶνε ἀντιγραφή κανενός. Ἄν ἐνθυμίζῃς στίχους τοῦ Παλαμά, αὐτὸ δὲν ἐλαττώνει τὴν ἀξίαν του, — ἀπεναντίας μάλιστα.

Ἐγὼ θὰ σε πληροφόρω ἂν αἱ Ἀσκήσεις σου εἶνε «κλεμμένα». φίλε μου κ. *Σωτήρη*; σὺ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ τὸ εἰξέυρῃς καλλιτέρα ἀπὸ ἐμὲ. Ὅπως ὅποτε, εἶτε κλεμμένα εἶτε μὴ, χάνεις τὸν κόπον σου νὰ μου στείλῃς; Ἀσκήσεις πρὶν προκηρυχθῆ ὁ νέος πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων Διαγωνισμός. Περιμένε ὀλίγον ἀκόμη.

Λεῖτε τῆς *Ἐρήμου* [EE], ἡ ἐπιστολὴ σου ὅπου πάντοτε ὄραϊκα. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐπερηγίας καὶ περιμένε τὰ ἀπρόοπτα, — τὰ ἔσομαι ὅμως τώρα πλέον δὲν θὰ εἶνε ἀπρόοπτα... Χαριτωμένον τὸ παιγνίδι ποῦ ἐπαίξατε εἰς τὴν ταράτταν τοῦ Μίχου. Κάποτε θὰ τὸ μάθω καὶ εἰς τοὺς φίλους μου νὰ το παίξω.

Ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν τοῦ *Λογαῖος Νηρηίδος* [SE]: «Ἐχομεν ἓνα τρεχαντήρι ποῦ το λέγουσι *Ἰθήη*, καὶ κάθε ἀπόγευμα ἀνοίγουμε τὸ πανάκι: καὶ καὶ τρέχομεν... Δὲν εἶνε ποιητικὸν ὄνομα, καὶ μάλιστα γιὰ βάρκα; Πραγματικῶς, ὅλα ξεχνιοῦνται ἐκεῖ-μέσα, δὲν ἔχει τίποτε εἰς τὸν νοῦ σου ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ τὸ κύμα. Ἐ καί εἶνε καὶ αὐτὸ, τί λές; Δυὸ ὄρες τὴν ἡμέρα... *Ἰθήη*»

Εὐχαριστῶς θὰ σου ἔκαμα τὴν χάριν, *Κοκκίνο Ἀυγὸ*, καὶ δημοσιεύσω τὴν ἐπιστολήν σου, — εἶνε ἄλλως τε ὄραϊστῆ. Ἀλλὰ τὸ θέμα μ' ἐμποδίζει. Ἐπιχειρήσεις, ὡ; αὐτὴ τὴν ὁποῖαν προτείνεις, συνήθως ἀποτυγχάνουσι, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φαίῃ ὅτι οἱ φίλοι μου δὲν εἶνε πρόθυμοι διὰ τὰ τοιαῦτα. Ἀπὸ τὸ ὀλίγον, καλλίτερα τίποτε. Τουλάχιστον δὲν ἐκτιθέμεθα...

Μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ βραβευθὴς «Ἰγνος εἰς τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς Διαπλάσεως» ἐτολμήσῃ. Τὸν ἐτόνισεν ὁ φίλος μου *Δοξὸς Ἄλαν* ὁδὸν καὶ μου ἔστειλε τὴν σύνθεσίν του. Δὲν εἶνε περιφροσ βέβια συνθέτης; ὁ *Δοξὸς Ἄλαν* ὁδὸν, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν καὶ μὲ τὴν σπουδὴν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ συνθέσῃ καὶ καλλιτέρα ἀκόμη.

Πίθηκος τοῦ Βορνεῖου, δὲν ἐξέδωσα ἀκόμη χρωματικὰ τετραδία Μικρῶν Μυστικῶν, διότι εἰς τὰ ἐδῶ χροσιμωκία δὲν εὐρήκα χαρτιὰ τῆς ἀρεσκείας μου. Εἶλω καὶ τὰ χρώματα νὰ εἶνε γλυκά, καὶ ἡ ποιότης τοῦ χαρτοῦ ἄριστη. Διὰ τοῦτο θὰ παραγγείλω εἰς τὴν Εὐρώπην. — Συνήθως οἱ γράφοντες ἐμμέτρον τὰς ἀπαντήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν, κἀμνον ἓνα σείχον διὰ κάθε ἐρωτήσιν, ὁμοκαταληκτικόντα μὲ τὸν τῆς ἐπομένης. Διαιτιον διὰ κάθε ἐρωτήσιν δὲν χωρεῖ ἄνευ ἀφάρτου ψιλογραφίας.

Πραγματικῶς, *Σημάτις τῆς Ἐλευθερίας*, ἡ ἀβράνεια σου, — δηλαδὴ ἡ σιωπὴ σου, — ὡς περὲθ πλὴν φυσικὸν ὄρον». Ὅλα μεσιτεύσω διὰ νὰ σε συγχορήσῃ ὁ *Ἄγγελος Ἀγγερινός*, ποῦ ἄρχις, τόσον νὰ του ἀποδώτῃς τετραδίων, ἀλλὰ

πρέπει νὰ μου ξαναγράψῃς καὶ νὰ μου γράφῃς τακτικά.

